

www.verslista.hu

Képzeld el..

Évszakok - Nyár

Irodalmi folyóirat

Szabolcsi Erzsébet: Szitakötőtánc

A Barátok Verslista kiadványa – 2008/4. szám

Szabolcsi Erzsébet: Kristálytisza 1.

Szabolcsi Erzsébet: Kristálytisza 2.

Szia!

A Barátok Verslista Képzeld el... című irodalmi folyóiratának ezévi negyedik számát tartod a kezvedben.

Ez a számunk is tematikus kiadvány, a folyóirat nyárral kapcsolatos verseket tartalmaz. Borítóján Szabolcsi Erzsébet csodálatos nyári természetfotóit láthatod. A folyóirat elektronikus változatát továbbra is megtalálod a <http://www.kepzeldel.hu> oldalon.

Írásainkat fogadjátok szeretettel! Folyóiratunk olvasásához kellemes időtöltést kívánok!

Várhelyi Klára (cherno)

***

**Szabolcsi Erzsébet:
Nyárutó**

Lusta délután
tüzes álmok
bágyadt pillákon
elhamvadt átok
elfáradt lepkék
szomjazó szirmok
hársvirágillat
bódító titkok
remegő levegő
szellő se rezzen
méla ácsorgás
tovatúnt percben
nappalból este
magasból mélybe
átcsorog az est
mélyülő éjbe

Szabó Edit Irma: Kerti séta

Kerti tóban
lomha teknős
fél lábával
megmozdul,
kis szökőkút
ezer cseppje
páncéljára
visszahull.

Kerti lámpa
sárga fénye
félhomályban
kóborol,
tested tüzes
térképére
fél-árnyékom
ráborul.

Geisz László: Csupa dallam ez a nyár

Csuda csoda ez a nyár,
Szinte dalol a határ,
Csupa zene ez a rét,
Ugye, hallod e zenét?

Harang kondul valahol,
Távol vonat zakatol,
Bárányfelhőt visz az ég,
Ugye, hallod e zenét?

Fűben tücsök ciripel,
Hangját szellő viszi el,
Zenél árnyék és a fény,
Ugye, hallod e zenét?

Tavon nádas-susogás,
Éjjel bagolyhuhogás,
Béka hívja a nejét,
Ugye, hallod e zenét?

Fákon madár csicsereg,
Vagy, ha eső csepereg,
Ember becsukja szemét,
Ugye, hallod e zenét?

Üde forrás, csobogás,
Nyári napfény, ragyogás,
Csupa dallam ez a lét,
Ma még - hallom e zenét.

Adorján Balázs: Tiszai alkony

Csendes az alkony, csendes a táj -
Halk zene ébred a szív mélyén.
Libben a sás közt csalfa sugár -
Alkonyi tűzzel a víz kékjén.

Messzi a tájon játszik a szél -
Távoli álmokat ébresztőn.
Szép füzek ágán ringva beszél,
S csobban a vízen oly áttetszőn.

Csendes az alkony, halk a magány -
Lágy dala ébred a szív mélyén.
Vén Tisza, mint én, oly halavány,
S múlik a tájban az út végén...

Janáky Marianna: Könnyező környezet

reppel a csend
verejtékező falevelek
félelmetes
nap
sugár
bőrödön
halált váj
testedbe
gyilkosként
folyik
a víz

szennyében
rejtőzködő
organizmusok
felfalják
némán
bocsánatod
kezedben
száradón
elhalt
virágszirmok

Jampa drolma: Nyáreste

Kis könyved tartva kezemben
bűvölet köde száll felém.
Varázsszőnyegére ülve
légen át, utazom feléd.

Gondolataid felkapva
friss gondolatok ébrednek.
Már más tájékon járva
újra haikuk élednek.

Lépdelő szavad nyomában
illatos virágok nyílnak.
Nyárestén lépdél csillagegén
Holdanyó virágzó réten.

Zümmögő réten, bogárszárny
estén felhőangyalok szállnak.
Alkonypír világnál futó
felhők közt szavak cikáznak.

Szókelyhekből nyiladozó
pilletollú gondolatok,
szavak közt guruló édes
almák, gurulva gurulnak.

Villanó, fellegcsillanó
cseppek tánca. Rezgő fűszál
eső fuvolázta dalán
légtáncos lábakon járja.

Idő perclábán suhanva
szállnak az órák. Hajnalodik
lassan az ég alján. Pihenő
világ is ébredszik immár.

Varga Kriszta: Ima

Napból, holdból, fűből, fából, földből van az Ember.

De a leány hajnalpírból.

Hajnal hasad a leányban, megnyílik a Világ Ege, felszakad a Világ sebe,
s ömlik a vérvörös Kikelet ki a lányból - be a lányba.

Megfest ajkat, rózsabimbót, vérpirosat, elhervadót.

Árad a vér a világba ki: tágas égre, hegytetőre, erdőszélre, háztetőkre,
kéményekre,

kerítésre, égbenyúló fakoronák ágaskodó tetejébe.

Hasadt lányszív tág ajtaján: belép a Reggel a Világ kapuján.

Árad a vér a leányba be: megfest ajkat, égő vágyat, vágyban égő szép
orcákat, kintől felforr,

bűntől bágyad, vet neki halálos ágyat.

Reggel lesz a Földön, Égen, Kerek-Ez-Emberi Világon.

De - Istenem! - csak Te tudod, s csak én tudom, hogy milyen áron...

Szabó Kila Margit: Nyár

A hajnal pírja, dereng a fák mögül.

Az aranyló napkorong felbukkan,

A hegycsúcsok mögül.

A Nap - fényesen mosolyog az égen.

A hajnal - bíboros könnyét felszárítja a réten.

Az erdő bokrain csillogó, friss harmat csalogat.

Az ibolyaszagú szellő csendesen simogat.

A friss patak vize csobog a mélyvízű tavon.

Kék, vízi sirályok serege játszik a Balatonon.

Zizzen a sárgán ringó telt kalász, a fényes szemű búza.

Kibontott hajjal lubickol a Nap sugara.

Cukrosodnak az eprek, a körték, a barackok.

Nőnek a saláták, a zöldségek és a babok.

Szemem a zöld pázsitot, az ezerárnyú lombot látja.

Az orgona, a jázmin, a rózsa a nyarat illatozza.

A sokszínű, tarka lepke a könnyű széllel táncot jár.

A méhecske, zümmögve, mézédese virágra száll.

Andalító zenét fúj a tücsök, bódít a virágok illata.

Táncol a lépkedő, tarka, virágos mező friss fuvallata.

Szédítően szép ez a valóság, ez a nyári csoda.

Móricz Eszter: Ezüst nyár

A szilaj nyár
csüggedten ül
az álmok partján.
Ámulva lesem,
ahogy egy tücsök
hegedűje után
nyúl halkán,
suttogó, lágy dalt
húz a vonója.
Fekszem a zöldben,
és álmodozva
nézem az ég homlokán
a sápadt redőket.
Az ezüst nyár
kitárta karjait,
s itt, a csöndben
szomjazom, - áhítom
emlékeim énekét,
és egy gyöngyszem-könny
ragyog arcomon.

Barna Júlia: Nyár

a selyem-égen a nap szíve dobog
tűz-terhes színekben virul a nyár
illat-orgiával kábít
fény-lövedékek pattognak
a mezőt roskasztó termés-áradatra
kalász duzzad és cseresznye
a földből-égből elszívott erőből
míg tűnődsz az energiák átalakulásán
felhő-kocsik gurulnak a szél-lovak előtt
mellöttük kövér kutya hangtalan csahol
- eget mintázó mulandóság
a mindenné válás mámorában -
az állandó vágy-változásban
lekésett tavaszokra gondolsz
és üresen elfutó nyarakra
még lángok fűtik a földet
még nyílnak a szenvedély szív-virágai
de már elkopott a kezdetek varázsa
a teremtő láz lecsillapodott
aratják a megsárgult eredményeket
- az ígéretetek beteljesedtek vagy nem -
a magból növény lett
a növényből újra mag
a madárfióka szárnya
megbírja már az eget
felnevelődött a jövő
a nyár őszebe hordja kincsét
a télnek őrzi
de a vágyak ámokfutói
most mindent odahagynak
és valami újat kezdenek

Kovács Daniela (Vörös Liliom): Ünneplőbe öltözik...

Rebbenő szárnyakon érkezik a nyár
már minden árnyék fénylyukassá vált
hálót sző körém a forró napsugár
táncolnak a szélben a kék petúniák.

Harmatért eped a lomb a bokrokon
a fülledt lomha lég szétterül a kertben
szédítő illatával a királyliliom
ambróziát csepegtet a tikkadt, száraz csendre.

Ünneplőbe öltözik a színes végtelen
rigók aranyéneke melengeti szívem
akár a mézes bűn, csábítgatja lelkem
vágyam redői között kényelmesen pihen.

Izzó kebellem átölel a meleg
így ölelkezve fekszünk lombok rejtekén
a szemhéjam alatt a nyári fergeteget
álommá szövi egy égi tünemény.

Gósi Vali: Tűznyár

Megjött a nyár a tavasz után,
ezerszínű derűvel,
s mint első pillantásra lobbanó vágó,
lecsapott ránk hevesen,
és forró lávaként égette fel hirtelen
a duzzadó, zsongó,
új létre vágó,
ölét szelíden kínáló
természetet.

Erdőt, mezőt, éledő réteket
kínzott, s ítélt szomj-halálra,
s csak kacagott a fuldokló világra.
Cseppet sem bánta,
ha milliárdnyi kéz
ívelt is az ég felé hiába,
hogy az áhítatos imára
talán a Föld könyörgő emberének
megkegyelmez a tomboló tűznyár,
s áldásos,
kenyérmag-érlelő esőre,
hús hajnalra ébred a megperzselt,
szomjától már ájultan tátogó
természet.

Ám a szédült,
kéjesen tomboló nyár
a szomjazó remény után is
kacagva,
lángnyelvét csúfolódón kinyújtva
intett búcsúzó,
és a kiszáradt világban
- ahol a föld, mint
láztól fekélyes torok,
kínjában néhol már megrepedt -
még új lángszerelmet gyújtott,
és perzselt kéjesen tovább,

míg lángja váratlan' végsőt lobbant,
s behalt saját, izzó hevébe,
ahogy a friss, nyári zápor
a forró, kiszáradt föld szomját
könnyesőjével oltva elérte,

s nyomában csak hullt, hullt a zápor
rétre, földekre, mezőre,
amint hull szerelmesek könnye
beteljesült,
mámoros szerelmükre,
míg egy ütemre nem dalol a lelkük:
végre..., végre!

Szabolcsi Erzsébet: Hallgatlak (Jim Morrison emlékére)

Vonaton utazom.
Kétoldalt elsuhanó pipacsmezők.
Nyár van. Szárguldunk térben és időben
a titokzatos végtelenbe.
Hallgatlak.
Behunyt szemem mögött kavargó látomások,
tüzek és álmok, fiúk és lányok,
a nagy színes kert, ahol mindenki boldog,
fodrozódó víztükör, sivatagi orgia.
Hallgatlak.
The end - mondod, s kinyitod az ajtót, melyen átsétálsz
az életből a halálba.
Hallgatlak.
Megelevenednek emlékeim,
s a megfejthetetlen messzeség üzen nekem.
Hallgatlak. Te tudtad, hogy a szabadságot
csak a halál hozza el.
Könnyező gyertyák és tántorgó rózsák között
lépsz át az ismeretlenbe.
Hallgatlak, hisz dalaid nem haltak veled.
Dalaid fájdalmában saját gyötrelmeim élnek tovább.
Utazom, szemben ülök hiányoddal.
Hallgatlak, s kezemre lassan legördül egy könnycsepp.

Bárdos Attila: Nyár

Szomjas gesztenyék,
tikkadt jegenyék
állnak, várnak.

Az út mentén
izzó rét fölött
tündöklő lepkeszárnyak.

Szemedben
búzavirágkék fény villan,
bronzvörös hajadon
táncol a nyár.

Barna Júlia: Nyárvég

a fák élő zöld csipkéje mögött
a házfal fehéren álmodik
árnyékában viráglények
borzonganak az ősz előszelében
az idő szállong átszivárog
a fényes levelek között a fákon
lassan dél felé fordul a nap
suhantában még felszikrázik a nyár
az utca süllyed a fénytengerben
mint túlterhelt hajó
mégis érezhető látható
ez itt a búcsú már
roskad a magát emésztő lángolás
a káprázat beomlik a valóságba
(hiszen a sokból egyik arca)
a fényre kifeszített kert halványul
hűvös szellők útjában hajlong
a múltó napok árnyéka felváltja
a ragyogást az arcokon

Simon Roland: Nyári kirándulás

buja kazlak, boglyák -
rejtezik a szerelmespár
hancúroz a nyár és a világ
huncutul mosolyog a szőke határ

repce forró nap csókjától
elpirul az ég a rejtélyes horizontig
eggyé válnak a lassú táncban
fura csend az éj-palotába iramlik

lovas szekéren döcög
a setét köpenyű égbolt
kanyarog a csillagok között
kocsisa a vén iszákos félhold

Györke Seres Klára: Régi nyár

Virágot tartok kezembe'
Szépsége vigaszt lop lelkembe.
Bódító illattal rám nevet,
Azt súgja: 'ki adta, szeret.
Illata betölti szobám.
Eszembe jut egy régi nyár...
Akkor is kaptam virágot.
Szerelmet hirdetett, szép álmot.
Szívemhez öleltem virágom,
Örömkönny ragyogott pillámon.
Álmodás, szerelem messze már.
Hová tűnt, merre jár régi nyár?
Hiába kutatom, elmúlt már.
Emléke lelkembe visszajár...

Szakáli Anna: Nyári világ

Nyári világ heve ül a vízen,
tegnap korbáccsal verte a szél.
Ma ezüstös tükörragyogásban
hintve fényét, nyugalma visszatér.

Éles csillám vet szikra-sugarat,
bukdácsolva lép, táncol a víz,
hullám ölelte csónak mellett
lebegő tollat tutajként visz.

Cölöpön rándul a durva csomó,
kötél ring, ázik, vízre csap néha,
el-, visszarándul, iramló kígyó,
rezeg a dúc, nyikordul inogva.

Szétrebbenő küszraj villan,
vízbe csobban a fürge láb,
a délutáni zsongó zajban
röpke álom bókkal ölel át.

Zsúfolt a part. Ki él, mozog,
mint selyemhernyó az eperfán,
szorul egymás mellé a nép,
hagyni sem hagy többet maga után.

Távoli hegyek buknek a tóra,
ünnepi sötét öv keretezi,
arany színét a naphídnak
a tó tükre, kölcsön veszi.

Kék, zöld, smaragd a táj,
este rőtörös felhő és tó,
mikor vijjog a dankasinály,
mikor közel a napsirató.

Kondra Katalin: A nyár...

Féktelen berobban.
Fölre sújt, megperzsel.
Eléget, eltemet,
Majd a fagy ébreszt fel.
Csábít és meggyötör.
Kegyetlen természet.
Neki ez a gyönyör.
Neked az enyészet.
Lázba hoz a bája,
Mert nincsen hibája.
Ő a leggyönyörűbb,
Mindened kívánja.
És mikor szeretnéd,
Búdat felednéd,
Szétömlő aranyát
Vakon követnéd,
Akkor döf hátba:
Zúdít rád hideget,
Meleget. Akkor is
Kínoz még, ha
Helyedet nem leled.
Amikor elillan
Bensődből a vágy,
Tudni fogod, hogy
Véget ért a Nyár.

Hangya Lajosné: Aszály

A levegő rezeg és forr
A pusztát ellepi a por
Rekkenő a hőség
Oda az idei bőség
Sárgul árvul a mező
Soványra tikkad a legelő
Bánatosan béget a birka
A dús növényzetet sírja vissza
Fejszegetten legel a nyáj
Égi áldásért könyörög a táj

Molnár József Bálint: Hagyd élni a fákat

Virul a hegyoldal zöldellnek a fák
Madárfütty járja át a természetet
Szeretném az életem még én is élni
Vándor ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezed

Madár repül felettem tücsök ciripel mögöttem
A természetben megtalálod Te is helyed
De én mozdulatlan némán élem életemet
Vándor ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezed

Bejárhatod a világot festhetsz zenélhetsz
Vagy verseléssel szerezhetsz hírnevet
De hagyj egy kicsit engem is élni
Vándor ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezed

A tenger mélyére merülhetsz mászhatsz hegyet
De hagyj nekem is egy kis életteret
Hagyj egy kicsit tovább élni
Vándor ki elballagsz mellettem
Ne emeld rám a kezed

Ruhád piszkos lehet kezed is megvérezheted
Ne bánj velem mostohán
Szeresd a természetet
És ha elballagsz mellettem
Ne emeld majd rám a kezed

Bajnóczy Piroska: Ahol a part szakad

Homokba fúrom barackom,
Tengerrel mosom lábam.
Szikláról dobbantok
Sirályszárnyra,
Hullámokba ásva.
Vörös sugár szememben,
Kék csobbanás fülemben,
Fejemben álmom,
Vágyam testembe zárom.
Poros párát ölelek,
Testemen harmattal ébredek.
Cseresznye mosolyom
Déliabábnak mutatom.
Ne nézz rám!
Hamut látsz.
Villanó rebbenés,
Nem is voltam.
Felforrtam,
El is égtem.

Zsatkovics Edit: Jadran

Kérlek, engedd
hadd simogassam
kicserepedett szikláid
sajgó tűhegyét,
hadd takargassam
égő kitüremkedéseid,
Hadd becézgessem
szigonyokkal mészárolt
összes halaid,
csukott szemű szoborküklopszaidnak
hadd meséljek kicsit,
hadd dúdolgassam
sziréned énekét,
tűzkagylóid vesd lábaim elé!

Bíborhátú tengericsikók dobolnak benned,
Borostyánhalaid csengettyűi
ében-rubinthajnalokat hoz nekem
Leheleted zafírselyem
Kopár sziklatájon.

Tárd ki gyöngykagylóöled!
Engedj be magadhoz
bazarózsafejű szerelmeseket,
te őrizd egyedül
vöröshold fényű titkukat

Csontos Márta: Színváltozások

Az ezüstös harmatfüggönyt
megrázza egy fecske-villanás,
még tombol a parázs arcú nyár.

Lezárt szempillád mögül
kimosódnak a sötétség árnyalakjai,
körvonalakba magasodik a határ.

A rémségek dohos pinceaajtaja
szikla-toronyba zárul,
felhőkbe csapódik a boszorkány-madár.

A Nap lobogó sörényét rázza
a hűvös hajnali kékségben,
ajkodon megül egy kacér sugár.

Hajadba szivárványszalagot
oldoz a féktelen ragyogás,
elmédben zszibongó szó-kaptár.

Tücsöknóta zöld hullámai
kavarognak a forró sűrűségben,
árokparton szürke nyálka a sár.

Dalaid tüzes lehelete
lángszóró a tenni akarásban,
szívedből ürül a rubin nektár.

A vibráló messzeségek rózsaszín
meztelensége szétterül az emlékekben,
tündérhajad mossa a szökőár.

Érintésed fakóvörös mintái
porladnak az átláthatatlanság falán,
lelkedben a mindenség kopár.

A csönd lila ruhás foltjai
lapulnak a megroggyant ösvényen,
elnémul a gazba tiport bogár.

Szunnyadó jó szándékba gyűrődik
a metálfehér akarat sebessége,
szívedben megroppan a hullám-zár.

Az öröm tépett foszlányait gyűjtöd
egy kortynyi gyönyörbe oldva,
álmaidban összeomlik a szerelem-vár

Szabóné Horváth Anna: Az évszak királya

Nyár oson a kertek alján,
Hangos szava - kissé kaján.
Füüdőruha, póló rajta,
Napozni jár a patakpartra.
Békakirályt várja ottan,
Kicsi szíve érte dobban.
Együtt mennek versenyt úszni,
Úgy próbálja megcsókolni.
De az - az izzadt nyarat nem szereti.
- Adj esőt! - csak azt brekegi.
Így a szerelmes, csalódott nyár,
A Balatonra somfordál.
S mint potyautas, hajóra száll.
Mennyi ember! - nézi, s meg-megáll.
Figyeli a hegyeket, völgyeket,
A tarkálló, virágillatos réteket,
Nyaralni mindenki szeret,
Ujjonganak a gyerekek: itt a szünet!
- Örülnek nekem, a meleg nyárnak,
Kirándulni, fürödni, sokan járnak. -
Hosszan eltűnődik magában
Ő is uralkodó - a maga évszakában,
Mégsem leli hűséges párját,
Kivel megoszthatná meleg ágyát.

Györke Seres Klára: Nyári délután

Búcsúzóom...
Gördülő könnyem
Arcodra hull.
Karom még ölel,
Lelkem már messze jár,
Emléket idéz: egy
Régi délutánt, mert
Ölelést, csókodat,
Simogató kezed
Feledni nem lehet -
Búcsúzóom...
Gördülő könnyem
Arcodra hull.
Ne sírj! Ne várj!
Tűnő szerelem;
Elmúlt a nyár...

Kátai Hedvig: Júniusi víziók

Mámoros merengés, víziókergetés,
felkacag a toll, nevetve rajzol,
a tinta megremeg, folyik az egyveleg:
vibráló tánc: száz villámot látsz;
egy pocsolya: elúszik a nyár mosolya;
leszakad az ég, kopogtat a jég,
fátyolos már dalom, nagy a riadalom:
a szél felkap, elhajít, játszik veled;
nem feleded; érzed már a ráncaid;
egy emlék: egy nyár; ha életed nem élheted,
képzeleted messzire száll...

Őszi Anita: Ha lennék...

Ha lennék izzó Nap az égen
sugaram csak Téged érjen.

Simítsa bőröd lágyan,
vágjad szítsa fel vágyam.

Ha lennék lány szellő a légben
érintsem bőröd érzéki hűsen.
Borzongás fusson át hátadon,
vágjad repüljön szárnyakon.

Ha lennék nyári zápor éjjel
elborítanám tested kéjjel.
Cseppjeim hűtsék égő bőrödet,
vágjad minden cseppje előjöhet.

Ha lennék termékeny föld a réten
ültesd el magod bennem mélyen.
Gyökered ne téphesse ki semmi
így fogunk mi örökké pihenni.

Jampa drolma: Esti varázs

Nap tüzének lázas izzása már rég lehangyatlott.

Szél fésülte felhők ezüstfehér árvalányhaja
lágyan, selymesen omlott az ég kékjének vállára.

Esti kánikulai forróságban a vörös rózsák
erotikus vágyakat perzselve leheltek. Darazsak,
méhek, dongók vágyaktól bódulva köröztük
keringve keringtek. Közben lassú puha párduc-
léptekkel, észrevétlen lopakodott be az alkony.
A színes világra ráborult az este fekete tintája.
Sejtelmes derengésbe burkolódzva Luna hintázva,
karcsún felkúszott az égre. Fehér falon mécessem
imbolygó lángjának bábjátéka, levelek, ágak
rajzolatának sötét árnyai lengtek, hajladoztak,
tekergődtek, libegő-lebegő táncot lejtve jártak.
Az ég mezeje virágzón virágba borult. S ezerszám
nőttek ki fekete mezején az apró csillagvirágok.

Tücskök százainak lábhegedűi húzták-vonták
az esti altatókat. A csendes áhítat átítatódott
a léteken. Ásítva, vonakodva sötétkék paplanos
ég alá bújt aludni, újulni a nagyvilág is.

Kertemben egy széken csöppként kuporodva
kukusok rabul ejtve, észrevétlen e varázslatos
színjátéknak, a hatalmas, káprázatos, színpompás,
gigantikus nagyvilág cseppnyi csepp részeként.

Szabóné Horváth Anna: Hőségben

A tüzes nap mohón kortyolja
A tikkadó föld utolsó verítékcseppjét
Egyedül uralva magasan bitorolja
A mennybolt felhőtlen kék egét
Vulkánként perzseli az élő
Felhevült testek árnyat keresnek
Fohással áldva minden kósza szellőt
Melytől a csüggedő levelek integetnek
Mocsarak ráncos bőre reped
Hangos lakói bágyadtan rognak térdre
Halk imájuk esőért eseng
Érte hull holtan heverő növények vére
Mire az Úr végtelen karját nyújtja
Villámot szór dörgő hangja
Jer most felhő jer panaszzal!
S sírni kezd sötét szemének négy sarka
Patakként folyik sűrű cseppje
Mély alázattal bókol Istennek és embernek
Csordult szívének meghatódott örömkönnye
Felüdülést jelent az elalélt életnek
Szivárvány nyitja színes kapuját
Mikor újra aranyló zuhatagként ontja
A kivillanó égitest csillogó haját
S fésűjével fényét szertebontja...

Janáky Marianna: Pelyhező fa

Ó, a nyárfa -
    lenge
    könnyed
    fehér
pelyheit szétszórva -
    incselkedik velem.

Pilléje bebújik
    csábító virágkelyhekbe,
    bibékre ül féltékenykedve.
    Fátyolt von pázsiton,
    csipkéz falevelet
betakarva az utcát gyönyörtelen.
    Könnyezem.

Kondra Katalin: Nyárra ború

Álmából ébredt fel a nyár
    Hangos madárccicsérgésre.
Jaj, elkésett! Riadtan érkezett.
    Csak baj ne legyen belőle!
    De meglepetésére nem
    Várták sokan, s nélküle
    Lubickoltak boldogan
A strandolók a kellemesen
    Langyos vízben. Sokak
    Sütkéreztek álmodón
    A szelíd napfényben.
Na, megálljatok! - robbant
    Be a nyár. Féktelen
Haragja nem ismert határt:

Csak pislogott egyet,
S egyszerre negyven fokos
Hőség lett belőle.
Melegebb már aligha lehet.
Keverjünk hozzá egy kis
Szelet - szólt. - S lesz
Belőle olyan hurrikán,
Hogy nem sok levél
Marad majd a fán.
Ha mindez még nem volna
Elég, dühöngve rátok
Szakad az ég, s villámok
Fénye mellett ömlik
Bőven háztokra jég.
Ha ezután pokolra kívántok,
Súlyos aszályt küldök reátok.
Aztán örülhettek, ha lesz
Ivásra elegendő, tiszta vizetek!

Megszeppenne elhallgat
A sok madár, kinek énekére
Ébredt fel a nyár.
Inkább útra kelnek, s nekivágnak
A hegyeknek - enyhülést keresni,
Csak nehogy elhiggyék:
Kár lesz visszatérni!
Hiszen akármilyen féktelen
A nyár, egyszer elfogy az ereje.
S akkor jön az ősz, a jó öreg,
Hogy elbánjon vele.

Kondi Nikoletta: Nyár-éjszaka

Madárfütytös nyár-éjszaka
Százszólamú, bűvös dala -
Bújj, bújj, bújj hozzám,
Hófehér a rokolyám.

Katóbogár futott rajta,
Mohó kezed lesodorta.
Arcod forró, csókod édes,
A megbánás a hajnalé lesz,

De most nem ér el hozzánk,
Olyan, mintha meghalnánk.

Janáky Marianna: Nyártalan

tüzes
vizes
magány
szemem
virágait
könnyek öntözik
kivirulatlan
szívem
fekszik
a napon
lebarnuló
fájdalom
napsugarak
pukkannak szét
testemen
verejtékezve
zuhogó lét
úszik
belémcsap
villámként

Geisz László: Itt a nyár

Itt a nyár,
Kék az ég,
Dől a fény,
Zöld a rét.
Nincs veszély,
Higgy nekem,
És ha félsz,
Fogd kezem.

Hogyha tombol a nyár,
Vagy ha rideg a tél,
Őszi leveleket
Kerget tavaszi szél,
Nincs már semmi veszély,
Hisz' itt vagyok neked,
És ha bármi is ér,
Én majd fogom kezéd,

Hogyha kopár a nyári táj,
Vagy ha sivár a földi lét.
Nem is tehetnénk mást talán,
Meg kell fognunk egymás kezét.
És ha valami mégis bánt,
Nékem azt is elmondhatod.
Odafigyelek én is rád,
Boldog lesz majd a holnapod.

Itt a nyár,
Zúg a szél.
Táncra kél
Sok levél.

Nincs veszély,
Hinni kell.
Léted még
Táncra kel.

Ugye, elhiszed már,
Rád is árad a fény.
Látod, tombol a nyár,
És még messze a tél.
Nékem már az elég,
Hogy Te itt vagy velem.
Engem bármi is ér,
Most már elviselem.

Lassan az időm már lejár,
Hisz' oly rövid a földi lét.
Mégse öltse fel gyászruhát,
Érezd az élet szépségét.
Gondolj azért majd néha rám,
Ha rád tör az emlékezet,
Hiszen oly rövid volt a nyár,
Tudom, nékem ezt megteszed.

Volt egy nyár,
Elmúlt rég.
Csodaszép,
Álomkép.
Nincs több fény,
Menni kell.
Beérem -
Ennyivel.

Bodó Csiba Gizella: Napforduló

Csend-harmatos a hajnal,
az éj levetett kalappal
toporog tétován - mennie kell!
A Föld zöld-ívű, lágú hajlatán
egy reneszánsz kerttel
csókolózik már a napsugár
felemelve a ragyogó koronát,
mit fején visel, nem veszíti el,
míg lassú tánccal körbejár
díszkertek szín-varázs tárlatán.
Forogj köröttünk, drága Nap,
nem, inkább hagyd, hogy
táncunkkal fonjuk sugarad,
kacagva fogadjuk fény-esőd,
keressük harsogó, dús legelőd,
élvezzük akácfürtű mézedet,
mit méheid egyike csepegtetett.
Bújjunk alád, mint emlő alá
a kisdedek, magunkba szívni
anyaöl-meleged, - Napfény,
ne égess el, csak szeress!
Végigballagva királyi birtokon
alkonyra érsz a túloldalon -
Csak érezd, hogy köszöntük
ittlétedet, s nézünk utánad:
eltűnik koronás bíbor fejed,
s a sötétedő lila hegyek
előlünk ágyukba rejtenek,
hogy reggel ők kelthessenek!

F. Bozó Éva: Lehet, hogy FÉLTEM!

Egy füledt nyári éjszakán sétálni
mentem. A kertbe. Lidérces látomás
jutott... Fejem fölött, Föld és Ég között,
nagy csoportokban, felhők úsztak.
A levegő sűrű volt és meleg, szinte állt.
A kiégett fű tücskök ezreit
dédelgette: kihívóan nótáztak!
A hangok felerősödtek.
Minden késlekedő vonat előkerült. A sínek
hangosan pöröltek a kerekkel.
A bárányfelhő-szerű gomolyag egyszerre
volt félelmetes és káprázatos.
Menekülni kellett a látványtól, de
kóstolgatni is jólesett!
Két szinten tanyáztak a csillagok;
a helyükön,
és a gomolygó felhők alatt.
A perzselő nappal nem kímélte a Földet.
Erdők égtek! Füstjük mintha felkúszott
volna - az Égre!
Szellő se libbent. Orkán kellene:
ami elkergetné az ijesztő felleget!
A vonatok csak mentek;
a tücskök ciripeltek; a Hold menekült;
nem jó ez így: félek egyedül!
Szeretnék sallangmentes, sötét Eget;
elég lenne kevesebb tücsökzene;
idegen a légkör, a tikkasztó meleg;
a rózsaszín gomolygás - félelmetes!
- Vágyom a megszokottat, azt szeretném!
A békés, levendula illatú, nyári éjt.

Hangya Lajosné: Nyáresti kérdések

Nyáreste, csend, mesés illatok -
A kezedet szorítva ballagok.
Kinevetsz? Romantikus vagyok?
Lehet, de ezek a legszebb pillanatok.
Érzed-e ezt az illatorgiát?
A jázmint, akácot, a bodzát?
Virágaikkal jóízűt lehelnek a nyárnak,
Elnyílnak, és odébbállnak.
Hát az olajfa? - elbódít?
Érzékünkben cseppnyit elindít?
Érzed-e még a kaszált fű szagát?
És az élet ízét, zamatát?
Adjál teret minden szépnek
Évek, órák még ígérnek
De ne becsüld le a percet
Visszahozza a túnt szerelmet!

Kiss Angéla (Mimangi): Ha itt a nyár!

Láthatárig sütkérező vágyakozó
Pihelve csillapodó szánakozó
Kiszáradt, izzó szorongó torkok
Forrón csorduló izzadt sorok
Eper ízű nyár enyhülésre vár

Egy kis virág álmatag illatokban
Szellő ölelgeti fájó sóhajokban
A fű még körötte egyre zöldell
De sárgul a kézen fogott idővel
Eper ízű nyár enyhülésre vár

Megjött lecsapott a vihardadár
Szárnyára kapott eszmélve már
Kavargó örvény söpör meleget
Szétfakasztva esendő fellegeket
Eper ízű nyár enyhülten már

Csontos Márta: Táguló horizont

Fénybölcső ringat,
párolog az éjszaka,
sejtelmes reccsenése,
sötétség kolompja,
rémület dorongja
elhalkul, megáll,
szél-pamacs simogat.

Kémlél a virradat,
álom-doboz csörren,
kattanva zárul,
a homályba aláhull
szörnyek serege.
Dobban a lét kalapácsa,
döngeti benned a húrokat.

Sugár-motring lebeg,
leomlik az aranyzál,
befoltozza szívem
lyukas hálóját
fény-tündérek apró keze.
Nyújtózik a lüktetés,
ölelnek a fellegek.

Bárdos Attila: Augusztusi szüret

Buzog a vér,
forr már a bor,
jókedvünk bíbor
felhőn lovagol.

Forr a vér,
buzog a bor,
a szőlőhegyen
Bacchus dalol.

Majzik Ilona: A nyár

Az idő árjának
száguldó szekerén
berobbant az új nyár,
hetyke kocsis legény.

Vére izzik, perzsel,
vad erőtől duzzad,
gyümölcshordó testén
hevül a mozdulat.

Száguldó nyárszekér,
amerre elhalad,
kalásztenger érik,
záporosó fakad.

Ujjong földanyánk is,
megjött kedvenc fia,
virágba öltözik,
szikrázik mosolya.

Imádkoztak érted,
áhitott sok diák,
Jöttöd ünnepére
bezárnak iskolák.

Köszöntünk hát téged,
adj erőt, bőséget,
Tündököljön orcád,
hozz új reménységet!

Újlaki T. Erzsébet: Kánikula

Higanyszálat robbant a nyár,
ég az ablakkeret.
A pohárban pattan a buborék.
Gyilkos ez az égi kerék.

Kiszáradt a zsombék,
apró béka tűzköveken araszol,
Életlen pengével hajol a nád,
Holt tanyán a kút vízért panaszol.

Már szorít, már fojtogat a meleg,
vörös köröket ír,
asztalodon üres a pohár,
s valahol szomjasan madár sír.

Szabó Gitta: Vihar előtt

Kicsiny szellőcskék kergetőznek,
Összezsapnak, szétszélednek,
Egyesével tekeregnek,
Amibe tudnak, belekötnek.
Felkapnak egy-egy porszemet,
Lehulló, hervadt falevelet.

A porszem is játékba kezd,
Szellő szárnyán útra kel.
És a falevél?
Lágyan lebegve földet ér,
Egy tikkadt százszorszép mellé,
Melynek kókadt szirmai közt,
Szomjas katica hűsöl.

A szellők már a felhőket kergetik,
Mint juhász a nyáját - terelgetik.
Báránylehők tornyosulnak,
Borúsan mordulnak a szélfiakra,
Ám a pimasz szellők nem riadnak,
Kamaszos hévvel tovább fújnak.

Többé már nem könnyű a játék,
Súlyos fellegekhez ők még gyengék,
Hát egyesítették erőiket, s
A szellő-ifjakkból erős szél lett.
Vihar kabátját magára kapta,
Megtépázta a büszke fákat,
S hajlítgatta a susogó nádat.

A százszorszép is táncolt a széllel,
A katicát is hívta keringőre,
Ám a katica riadtan ébredt,
A vihar közeledtére felreppent,
Pettyes szárnyával búcsút intett,
Sietett, hogy mielőbb hazaérjen.

Újlaki T. Erzsébet: Vihar a Bakonyban

Zuhannak felhők erdőkre,
Erdők indulnak fellegekbe.
Ölelkezik ég s a föld,
Feketül a kék, a zöld,
Égi betyárok ostort pattogtatnak,
Ében lovakkal villámot ugranak.

Omlott várfalra hamareső koppan,
Ballada zúg itt minden hangban,
Tölgyek furulyáján süvít egy régi ének,
Már hasad feketéje a bakonyi égnek.

Solymosi Szilvia: A Nyár

Bodzaillat hasít be az ablakon,
sárgán vakít a repce a határon.
Az oszlopon délcegen áll egy gólyapár,
az idén is beköszöntött hozzánk a nyár.

A mezőn át sétálva érzem,
micsoda illatorgia kavarog a réten!
Mintha valami üzemben lennék,
zúgnak a bogarak, a dongók, a lepkék.

Égszínkék égen pár felhő csupán,
mosolygós napsugár csillan a kacsák taván.
Békabarát, tücsöktestvér hangosan muzsikál,
a természet csodás dala messzire száll.

Ha ezt a képet egy festményen látnám,
„micsoda giccsparádé” - mondanám.
De így, hogy én is része vagyok,
csak merengek csendben, hallgatok.

Ezen a csodán sokáig gondolkoztam,
de egy nagy robajra felocsúdtam.
Mintha fejbe vágtak volna, felpattantam,
lábam a nyakamba véve, hazafutottam.

Sötét felhők lepték el az eget,
vihar fenyeget a fejünk felett.
Vadul rikácsolnak a fecskék,
ember, állat keresi menedékét.

Csak úgy röpködnek az Isten sistergős nyilai,
hullnak Holle anyó elméretezett jégdarabjai.
Ide-oda csapkod a ménkű,
a sok víztől nem látszik a szép fű.

Néhány perc csupán a rettenet,
ni, már látom is ott a kék eget!
Halovány napsugár kacsint a hegy mögül,
a falura lassan alkonyati csend ül.

Fél tizenegyre, mire teljesen sötét van,
egy-egy hullócsillag fénye itt-ott felvillan.
Elmerengek a mai, nyári napon,
s lelkemet előnti a nyugalom.

Bár minden évszagnak megvan a varázsa,
mondhatnám az Alfája és az Omegája.
De nyáron, akár a virág, kinyílik az ember,
s feltölti magát melegséggel, lelki élelemmel.

Varga Kriszta: Ígéret

Zöld a lomb, zöld - zöld között.
Csett! - A csendben csőr csörög.
Folyékony arany csurog ránk, megéget,
Fehér ragyogással szórja a vidéket.

Parányi torkokból gurgulázik a Lét,
Virágok ünneplik önmaguk szépségét.
Tökély s Halál násza szirmaiknak tánca,
Halandó szemembe szépség kínját vájja.

Kékellő dús egek, paplanos fellegek,
E nyári ég rám kacag,
S ajkáról, mint piros lé zamócából,
Csordul fényzuhatag.

Játszi szél kel, borzol kalászt,
szőkét s hajat - kócosat,
piros pipacs ingva ígér
sok víg napot: csókოსat.

Dalolja, csobogja, trillázza, susogja,
kínálja a nyár, amit soha meg nem kapok.
Szívemre csurgatja mézét az arany nap,
Ígérettel mérgez, pedig hát - meghalok.

Hajdu Mária: Nyári vihar

Sötét felhők gyülekeznek,
feltámad a szél is!
Morog, dörög és villámlik,
leszakad az ég is!
Veri, tépi a bokrokat,
zavaros a víz is.
Félelemtől dideregve
ázik a kis bíbic.

Eső zuhog, a jég kopog,
úszik már a part is.
Villám csap le sisteregve,
felmordul az ég is!
Nagyot reccsen a vén fűzfa,
tartja magát mégis.
Ha még egy ilyen szélroham...
Tudja jól az ég is.

Szép lassan a világosság
egyre feljebb kúszik,
szürke felhők elvonulnak,
az eső elnyugszik.
Viharos szél megszeli a tájat,
a táj fellélegzik.
Előbújó kismadarak
dalolva köszöntik.

Bárdos Attila: Bácskai nyár emléke

Tarlók közt szikrázó homokút,
- velem szalad a nyárba -
pipacsvérű mezők partján
levelét villantó nyárfa.

Az úton kisfiú,
- meztelen a lába -
porfelhőt rúg a tegnapi,
s füttyül a világra.

Csontos Márta: Sokadik nyár

Lázad a forrófejű
Nap, kerékbe gyorsul
az égszínkék sugárhajtómű.
Piszkos-zöld alázattal
borul lábam alá a növényi test,
virág-kehelybe ömlik ajkamról a betű.

Megint egy új nyár nyújtózik
a szélben, tarka gondolat
pattan a tetőn, tágulnak a falak.
Konok vihar-gyűrűt formál
a lázas akarat. Megint útra kelnek
bennem csillag-szemű tűzmadarak.

Sokasodik az esély a végtelenbe
nyújtott pillanat sarjadásán,
nélkülem nem indul az alkalom.
Lángoló mondatom kapcsolom
vérző szirmok palástjába,
ragyogásba oldódik magányom.

Viemann László: Nyári randevú

E kellemes nyári délután
remegő izgalom fogott át,
máig is - félszázad múltán,
időnként gondolat visszaránt.

„Idei!” Izgalom elmúlt már,
bár mégis elmélkedéskor bánt.
Ó, e nap érzés fellegig szállt!
Nem csoda! Ő volt: szép, szőke lány.

Ahogy kéz a kézben összeforrt,
mit sem sejtve lelkünk mámorán,
az idő szép volt, nem háborgott,
Ámor csókra várt e délután.

Mint kék ég villáma csapott rám,
amit kért tőlem a szép, szőke lány.

Szabó Edit Irma: A cinkos vadalmafa

Vadalmafa cimbora,
cinkostársunk lettél,
mikor lomb-kötényeddel
jó reggelt köszöntél.

Míg másokra megrovó
tekintettel bámulsz,
felénk ölelő-védő
ágaiddal bókolsz.

Szégyellősen takarod
apró termés-szemed,
lesütöd olajfényes
pilla-leveledet.

Fanyar-zöld gyümölcsödét
nekünk nyújtogatod,
csak úgy ág-kezeidből,
nem tálcán kínálad.

Senki nem tiltotta meg,
mégsem kóstolgattuk,
éretlen ízek helyett
zamosra vágytunk.

Cinkossá vált almafa
őrizd, őrizd - kérlek -
termés-émlékeidben
ezt a rejtett képet.

Bodó Csiba Gizella: Nyár a vásznon

Van Gogh-mezők arany hullámú hője
izzón, vibrálva agyamig süttött,
levágott fülem nem küldöm barátoknak,
annyira nem vagyok dühödt.

Az égitest kemence tüzes,
lobogó fénykoszorú rabja,
süllyed, emel, magába tér
a spirál forgás magma magja.

Nem csituló lázas tombolás,
láng nyaldosta fortyogó katlan,
száraz ecsettel csapkod a vásznon
enyhülést nem hoz sem éj, sem nappal.

Ódor György: Hársillat

A vidámság hársillatát
méhzümmögéssel adja át
a nyár, s hinti virágporát.
Már sárgul a búzagalász,

zengő lidérc a déli fény,
levető reng tó peremén.
Ritkás mosoly a büszkeség
szűk szememben, a holt árnyék

lángos pipacsoknak köszön.
A vad tüzesség pörkölőn
esik tarkómra, és a bőr
felissza a ráfröccsent sört.

Élet és halál nyara leng,
érlel gyümölcsöt fent és lent,
kinek mi jutott, hol ébredt.
Álló gépkocsisor felett

fuldoklik a torz istenség,
s teríti bűzleheletét.
Kelepelve fagyaszt a gép,
zajos légkondi döngicsél

a tehetősebbek falán.
Vállamon csüngő tarisznyám
hordja hatvan nyár hú porát,
s mint kinek nem ég úgy ma már,

félteve őrzöm a meleget,
vagyódva rád emlékezek
a hárs hús árnyéka mellett.
Mert rád ez az illat illett.

Geisz László: Hőség

Eső nem volt már oly régen,
Báránfelflő sincs az égen,
Aszály borult már a tájra,
Szomjazik a búzatábla.

Nap sugara hőjét ontja,
Rőt pipacs a szirmát bontja.
Napraforgó, mint egy sapka,
Bámul rá a tűző napra.

Rég volt, hogy a mező ázott,
Vizet a fű régen látott.
Tehéncsorda is így érzi,
Szárak kórót búsan nézi.

Réti sasnak is van gondja,
Vizet kémelel szekérnyomba'.
Esőnek nyoma sem látszik,
Út porával szellő játszik.

Dűlőúton, árokparton,
Lomhán érkezik az alkony.
Napkorona tudja helyét,
Horizontra hajtja fejét.

Szellő járja át a tájat,
Felélénkül növény s állat.
Álmodják a csodaszépet:
Eső áztatja a rétet.

Rovnyai Imréné: Nyár

Az alkonyat hűs szellője lebben,
Fűzfa lombja csendben megre meg,
Árnyékrajtó, zöld pázsitos úton
Nyári dal zúg, patak csörgedez.

Akácvirágtól illatozó dombok,
Virágszőnyeg a réteken fogad,
Virágot az alkonyatba fújja
Zöldbe omló, lombos korona.

Festői, szelíd lejtésű lankán,
Szarkaláb és vad pipacs terem,
Tücsök ciripel, és madárdal hallik,
Búzamezőkön fűj család pihen.

Öreg tölgyfa áll az erdő szélén,
Kopog egy harkály a törzse oldalán,
Elmereng a kövek közt siető,
Csörgedező kis patak szaván.

Akácerdő felett magasan száll a sas,
Fácán rikolt a lombos fák alatt,
Messziről harangszót hoz a szél,
Miközben leszáll a csendes alkonyati fény.

Szabó Gitta: Nyár van!

Száll a szivárványszínű strandlabda,
Cofos leánykák vízben pancsolnak.
Vége van már az idei tanévnek,
Nem kell gondolni többé a leckére.
Apu, anyu nem haragszik esténként,
Ha a gyermek lecke helyett tévét néz.

Szabó Edit Irma: Tengertánc

Kelő napba belenéztem,
Foglyul ejtett fény-híd,
Hajnal-léptű fény-csapdában
Tágul az égbolt-ív.

Tengerkék víz kagylót fürdet,
Sodorja a partra,
Hullámháton homokágyba
Léptünk alá rakja.

Tenger-árvíz fodrot habzik,
Mint partra vont álom,
Nap sörénye lángra lobban,
A képzelet-vásznon.

Forró homok szemcsét lüktet
S perzselő test vágját,
Kék-fehér légben hintázik
A partot ért násztánc.

Kiss Angéla (Mimangi): Júniusi nyár

Tengerkék egére a nyárnak
Tarka színű viruló virágnak
Fénygömb fest aranyszálat
Sugárzón izzó tűzlángokat

Bársonyos illatár lengedez
Rózsás árnyakat megszínez
Szellőivel folyóival elringat
Amikor eljön a hús alkonyat

Álomra hajtja fejét a fény is
Minden eleven marad mégis
Megidéz szerelmet magányt
Feltolult érzékek lágy hangját

Geisz László: Kánikula

Tűzforró nyári melegben
Izzik a Nap sugara,
Eső rég érte a földet,
Tombol a kánikula.

Bújnál a Napnak nyilatól,
Hús helyet mégsem találsz,
Tábláján tengerként lengve,
Érik a búzagalász.

Hőségtől szomjazó állat
Járja a tar legelőt,
Szár az kóróra merengve
Várja a nyári esőt.

Földúton egy szekér ballag,
Felve az út porát,
Porfelhő libben utána,
Jelzi az útvonalát.

Nádnak nincs vízben a lába,
Éppen ezért kesereg,
Kiszáradt tónak medrében,
Búsul a békasereg.

Vitál Mária: Nyár

Fák, bokrok, kis virágok,
bársonyos, zöld levelek,
selymes tapintással
érintsétek kezemet.

A Tavasz búcsút int
illatos virágával,
érezem az érlelő Nyárt
gyümölcsök zamatával.

Derűs kedvem lesz, ha
Nap sugara átkarol,
a fénylő napsütésben,
vidáman dúdolj és dalolj.

Halk szellő fuvallata
e dallamra csendül,
az éj leple alatt
csendben táncra pendül.

A nyári csendéletben
életre kelnek a képek,
a fenséges tájakról
lelkemhez beszélnek.

Ódor György: Nyári románc

két kicsi gyermek
a vízben henceg
oly vígan lubickol

a sekély tóban
egy nagy fehér gólya
csőrében békát hord

a virágzó réten
zümögő méhek
gyűjtik a virágot

a búzaszemek
mind keményebbek
sárgák a kalászkok

szürke kis egér
bőrében nem fér
köztük ugrándoz

várja a szelet
amit kiperget
jó lesz a konyhához

az ég szeme kékje
egy messzi vidékre
tekint e tornácról

egy kislány szívében
dalos kedvére
a fény is viháncol

szoknyája lebben
és a táncrendben
ezernyi bogár zsong

szárnya ha lenne
mennybe repülne
angyali világhoz

egy kedves pacsirta
őt utánozza
a magas légpolcon

minden oly selymes
mint a kis pelyhes
fiókamadártoll

akkor lesz vége
a nyári idillnek
ha jó majd egy nagy zápor

álmos lesz az ég
lecsukja szemét
s szórja a villámot

ha az ég nevetése
visszatér végre
tapsol e románcból

a két kicsi gyermek
futásnak ered
hullámszik már a tó

hűs nehéz cseppek
áztatják a csendet
az éji szitából

a nagy zöld levelek
fejet eresztenek
a nedves bánattól

a gólya s a méhek
messze repülnek
becsuknak a virágok

de a domboldalban
éneket szól halkán
egy vékonyka kislányból

táncol a széllel
a hűvös esőben
s nem fél a villámtól

mert a szívében
bármely időben
a boldogság ott lángol

Szabolcsi Erzsébet: Nyári képek (haikuk)

Ablakom alatt
tücsökdal zeng. Ragyog a
holdfényserenád.

*

Feltámadt a szél.
Pipacsmező sírdogál:
sziromzápor hull.

*

Esőszagú csend.
Lógó lábú felhők közt
lépeget az éj.

*

Hova is lépjek?
Imbolygó gyöngyharmattól
csillog a pázsit.

*

Szirmok közt bújó
üveggolyó-esőcsepp
szivárványt játszik.

*

Harmat a fűben -
talpak alatt roppanó
kristálybuborék.

*

Bóbita röppent
kezemre, csókot lehelt
rá, s ellebegett.

*

Harangvirágok
árnyjátékát figyelem,
s hallom a csendet.

*

Fülledt délután -
álmos lepke hintázik
egy margarétán.

*

Szárnyak surrognak,
szivárványfátyol rebben:
szitakötőtánc.

*

Derűs kis este.
Fecskék fricskáznak mosolyt
alkonyatomra.

*

Lestem a bimbót,
vártam, hogy nyíljon. S éjjel
el is virágzott.

*

Nyár szöszeivel
versenyt szállnak ég felé
szösszeneteim

*****

**A Barátok Verslista nyílt pályázataira beérkező írások a Poéta Portálon is olvashatók a <http://www.poeta.hu> címen.
Várjuk erre az oldalra irodalmi honlapok feltöltését is!**

CSÖREGINÉ BARANYAI ANITA: NYÁRI KALENDÁRIUM

A következő időszak a nyár jegyében telik. A sok munka mellett a fiatalok számára ez az időszak izgalommal teli periódus: sok alkalom nyílik az ismerkedésre, szerelmek kialakítására. A nyári vásárok színes forgataga, az aratási szertartások, a szabadabb életforma, a fürdőzések a patakokban, tavakban, ... és különösen a Szent Iván éjszaka mind egy-egy alkalom a párkapcsolat elmélyítésére.

Mindemellett a szokásrend ügyel a „nem egészen fiatalokra” is: megszabja a munka mellett a pihenés idejét és rendjét is, pl. vannak napok, mikor kifejezetten tilos dolgozni, ellenkező esetben úgy hitték, hogy balszerencse éri a termést, vagyon, egészséget... A hit realitása a mérték betartásán alapul: néha meg kell állni, pihenőt kell tartani, át kell gondolni a dolgainkat, vagy csupán élvezettel kell szemlélni az eddig elért munkánkat ahhoz, hogy aztán feltöltődve tovább tudjunk lépni.

JÚNIUS (SZENT IVÁN HAVA - NYÁRELŐ HÓ)

8. *Medárd* napja. Időjóslásról híressé vált nap: „Ha Medárdkor esik, negyven napig esik.”

11. *Barnabás* napja. Gyógyfüvek gyűjtésére alkalmas nap volt.

13. *Antal* napja. A szembetegek és gyulladásokkal küszködők oltalmazója.

24. *Virágos Szent János* vagy *Szent Iván* napja. A nyári napforduló ünnepe. Az év legrövidebb éjszakáját többnyire énekkel, rituálisan megtisztító erejű, gyógynövényekből rakott tűz átugrásával ünnepelték meg.

29. *Péter, Pál* napja. Az aratás kezdőnapja.

JÚLIUS (SZENT JAKAB HAVA - NYÁRHÓ)

2. *Sarlós Boldogasszony* napja. Dologtító nap volt. Ekkor tartották az aratási vásárokat.

13. *Margit* napja. A szabadban való fürdőzés napja.

22. *Mária-Magdolna* napja. Szépségvarázsló nap volt.

25. *Jakab* napja. Megáll a szőlő növekedése és ekkortól már édesedni kezd.

AUGUSZTUS (KISASSZONY HAVA - NYÁRUTÓ HÓ)

15. *Nagyboldogasszony* napja. Szép idő esetén jó gyümölcsstermés várható. Szűz Mária mennybemenetelét ünnepli e napon az egyház. Magyarországon Szent István óta parancsolt ünnep.

A pogánykori „boldogasszony” a kereszténység hatására azonosult Szűz Máriával s a hit szerint 2 angyal társaságában jelen van a születéseknél: egyikük az anyát oltalmazza, másik a gyermeket.

Kisasszony napjáig varázserejű időszak várható.

20. *István* napja. Szent István király ünnepe. Ezen a napon már új búzából sütik a kenyeret.

24. *Bertalan* napja. Az őszezdő nagytakarítás ideje.

***

A Csöreginé Baranyai Anita etnográfus, tanár által írt könyvek megrendelhetőek a megrendeles@vpm.hu címen is. Az általa írt **Népművészet**, illetve **Néprajz** c. kötetekről a következő oldalakon olvashat az érdeklődő bemutatót: http://www.verslista.hu/klubelet/egyeb_elemei/anita.htm.

A <http://vpm.hu/kiadvany/6lap.htm> címen pedig az általa írt Hon- és Népismeret 5. ill. 6. évfolyam számára c. tankönyvek ismertetőjét lehet elolvasni.

TATÁR JUDIT: ALKOTÓI KÖZELKÉP... VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO) KÖLTŐ

A Barátok Verslista egyik régi motorosát, Várhelyi Klárát (cherno) fagatom. Nem azért nevezem őt régi motorosnak, mert amikor évekkel ezelőtt megismertem, talpig fekete bőrszerkóban volt (bár úgy tudom, nincs ellenére a motorozás), és azért sem, mert már benne van a korban. Csupán csak azért, mert a húszas évei elején járó értelmes, kárkán pécsi lány szinte a kezdetek óta aktív tagja a Barátok Verslista irodalomkedvelő és verselő csapatának.

- Mi vonz a költészethez, az íráshoz?

A költészet nekem ellenpólus. Kell, hogy legyen valami a kemény racionalitás másik oldalán. Az írás és az olvasás adja meg ezt a pozíciót. Mindkettő olyan egyveleg, amelynek ugyan megvan a maga szerkezete,

mégis abszolút relatív, amit nem lehet számolni, nem általánosítható, és képtelenség megismételhető, reprezentatív egységekre bontani.

- Mikor érzed úgy, hogy elkészültél egy verssel?

A jó költő itt azt feleli, hogy természetesen soha! A viccet félretéve, nem tudom. Ha félretettem három hétre, és még akkor is tetszik. Ez persze nem jelenti azt, hogy egy év múlva is ugyanazt fogom rá mondani, de akkor általában már lusta vagyok újra belenyúlni.

- Mit jelent számodra a pszichológia, és van-e valamilyen egymásra hatás a választott szakmád és az írás között?

A pszichológiának meghatározó szerepe van az életemben. Próbálok teljes emberként csinálni. Ezt néha nehéz összeegyeztetni bármi mással. Az egyetemen elkezdődtek már az önálló kutatások is, és amennyire egyszerűnek tűnik összehozni egy ilyen kísérletet, annyiféle buktatóval kerül szembe az ember. Jó, hogy ezzel kapcsolatban páromra bármiben számíthatok, nagyon szerencsésen találtuk meg egymást. Azt mondják, nem jó, ha egy kapcsolatban ugyanaz a szakmája mindkét embernek, de szerintem meg lehet találni az egyensúlyt, és sokkal könnyebb így, hogy van valaki, akivel meg lehet beszélni az összes felmerülő problémát. Az írásomra természetesen hatással van, hiszen a pszichológia hatott a gondolkodásomra, a szókincsemre és a látásmódomra is. Néha nagyon nehéz kiszűrni a „szakzsargont”, nehéz lemondani azokról az analógiákról, áttétekről, melyeket valószínűleg csak azok értenének, akik hasonló szakmát tanultak.

- Milyen változásokon mentél keresztül, ami az írásaidat illeti, téma és stílus tekintetében?

Fiatal vagyok én még ahhoz, hogy változásokról beszélhessek. Alig vagyok pár éve túl a tinédzser-versek elkeseredett, misztikus, tipikus témáin, stílusán. Még csak most keresem, milyen is valójában az én hangom, hogy merre akarok elmozdulni. A szabadversek tini-őrülete után ma már inkább zárt formákban, strófa-szerkezetekben írok, a hangzás formái helyett a képiekre tettem át a hangsúlyt, és sokat egyszerűsödött a kifejezésmódom bizonyos tekintetben. Megtanultam húzni a versből - erre büszke vagyok.

- Hogyan választasz témát?

Ritkán választok. Általában adott egy szituáció, arról eszembe jut egy analógia, vagy egyetlen verssorocská, ami megtetszik, aztán ezt megpróbálok kitölteni tartalommal, ha lehet. Szerintem sokan csinálják így.

- Miben tudod a legjobban kifejezni magad? Egyáltalán van rá igényed, hogy kifejezd magad valamiben? Vagy a költészet inkább kedvtelés?

Ilyen vagy olyan formában mindenkinek szüksége van rá, nem? De látom körülöttem, hogy nem szabad túlzásba vinni, mert abban csak megkeseredik, attól csak kiég az ember. Nem mondhatom, hogy valaha is benne lettem volna a sűrűjében, de ízelítőt kaptam belőle, hogy mennyire gonoszak is tudnak lenni az emberek, hogy mennyi „mocskos” dolog jár együtt a „művészvilággal” - és ezt nem csak az irodalomra értem. Arra jutottam, nem is akarom komolyabban csinálni, csak hobbi szinten, így pont azt nyújtja, amire szükségem van.

- Pécsi vagy. Van-e számodra ennek valamiféle különös jelentősége?

Mindenképpen. Párom szerint „lokálpatrióta” vagyok. Ebben van valami igazság, de még akkor is, ha nem az én elfogult szemszögemből nézzük a dolgokat, azt el kell ismerni, hogy a várost erősen átszövi a kultúra. Ez bárkire hat, aki elég nyitott hozzá.

Köszönöm a beszélgetést.

Már most azon töröm a fejem, mikor folytathatnánk cherno-val a csevejt egy kávé mellett. Lenne még néhány kérdésem a komoly, világra nyitott, ugyanakkor túl korán keserű tapasztalok birtokába jutott fiatal lányhoz.

Várhelyi Klára írásainak elérhetősége:

<http://verslista.hu/irasok/varhelyi/cimvarhelyi.htm>

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila - Szerkesztő: Várhelyi Klára

Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu

ISSN 1789-6479

Szabolcsi Erzsébet: Hajladozva

Szabolcsi Erzsébet: Harmatosan

---

*Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>*

Szabolcsi Erzsébet: Lendület

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
